

22 Răspunsuri la întrebări

„Ia seama la tine însuși și la învățătură.”
1 Timotei 4.16

22.14 Templul lui Dumnezeu în 2 Tesaloniceni 2.4

3 Nimeni să nu vă înșele în nici un fel, pentru că această zi nu va fi dacă nu va veni întâi lepădarea de credință și nu va fi descoperit omul păcatului, fiul pieirii, 4 care se împotrivește și se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau de ce este vrednic de închinare, încât el însuși se așază în templul lui Dumnezeu, prezentându-se pe sine că este Dumnezeu. (2 Tesaloniceni 2.3,4).

Întrebare: Ce înseamnă *Templul lui Dumnezeu* în 2 Tesaloniceni 2.4? Este vorba de *Templul în adevăratul sens al cuvântului* din Ierusalim sau de *Biserică (Adunare)*, care în Noul Testament este numită uneori *Templul lui Dumnezeu*? Este vorba aici probabil de aroganța papei, care în sens figurat, s-a așezat în templul lui Dumnezeu și a devenit subiect de venerare?

Răspuns: Conform convingerii noastre aici este vorba de *Templul* din Ierusalim în *adevăratul sens al cuvântului*. Într-adevăr în Noul Testament „Templul lui Dumnezeu” sau „Templul în Domnul” în unele locuri este o imagine a Bisericii și prin urmare trebuie înțeles în sens spiritual (1 Corinteni 3.16; Efeseni 2.21), însă trebuie să se țină seama că în toate aceste locuri „Templul lui Dumnezeu” se referă categoric la Biserică (Adunare). Când în Noul Testament „Templului lui Dumnezeu” i se atribuie un alt înțeles decât acela în adevăratul sens al cuvântului, scriitorii arată clar aceasta.¹ Însă în 2 Tesaloniceni 2.4 nu se face aluzie la un înțeles spiritual al Templului. De aceea noi considerăm că apostolul Pavel vorbește despre Templul lui Dumnezeu în adevăratul sens al cuvântului.

Mai este însă și un alt aspect, care sprijină ideea, că apostolul se referă aici la Templu în sensul adevărat al cuvântului. „Ziua Domnului”, despre care Pavel vorbește mai înainte în versetul 2, este o noțiune de sine stătătoare din Vechiul Testament, care stă întotdeauna în context atât cu venirea Domnului în putere, cât și cu Împărăția păcii și dreptății de *după* revenirea Sa (vezi § 17). Unii învățători au afirmat că această zi ar fi venit deja, și prin aceasta au derutat pe credincioșii din Tesalonic. Acum Pavel îi liniștește, prin aceea că el îi asigură că această zi nu a venit încă. Ca dovadă el redă mai multe motive:

Credincioșii din Tesalonic au fost deja învățați prin prima lui scrisoare, că ei vor fi salvați *de* mânia care va veni, deoarece Dumnezeu „nu i-a rânduit spre mânie” (1 Tesaloniceni 5.9; compară cu 1.10). Ei vor fi răpiți înainte de îngrozitoarea „zi a Domnului”, „pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh” (1 Tesaloniceni 4.17), și pe baza „strângerii la El” ei nu mai aveau acum de ce să se teamă (2 Tesaloniceni 2.1,2). „Ziua Domnului”, așa cum ea a fost anunțată în Vechiul Testament, este, conform lui Pavel, încă de viitor.

În afară de aceasta nici *omul păcatului* nu a apărut încă, care ar trebui să vină înainte să înceapă această zi. El nu se va da îngrozit înapoi, ca să nu se așeze în Templul lui Dumnezeu, ca să se lase adorat de toți oamenii. După convingerea noastră în cazul acestui Templu este vorba efectiv de un Templu material. Tocmai acolo, unde Dumnezeu va lăsa cândva să devină

¹ Vezi de exemplu Ioan 2.19-21: Acolo Ioan arată în versetul 21 că Domnul Isus aici denumeste *trupul Său* ca Templu, pe care El în trei zile îl va ridica din nou. Și Pavel face clar această aplicare în 1 Corinteni 3.16.

vizibilă gloria Sa, se va prezenta și „omul păcatului”, antihrist, ca Dumnezeu și va cere să i se aducă adorare: în Templul de la Ierusalim. Nu este vorba de Templul Bisericii (Adunării), căci este imposibil ca „omul păcatului” sau „cel fărădelege” să se așeze în Biserică ca Templu al lui Dumnezeu, căci adevărata Biserică (Adunare) ca Templu al lui Dumnezeu din necredincioși nu poate fi văzută.² „Omul păcatului” nu are acces în Templul lui Dumnezeu, căci acest templu constă din credincioși (1 Corinteni 3.16,17), aceasta înseamnă, din aceia care au fost născuți din nou și au fost pecetluiți cu Duhul Sfânt. De aceea aici Biserica (Adunarea) nicidecum nu poate fi considerată Templul lui Dumnezeu.

De aceea în versetul acesta prin „omul păcatului” sau „cel fărădelege” nu poate fi vorba de aroganța papei. Gândul acesta într-adevăr nu pare să fie complet eronat, că papa se lasă numit „părinte sfânt” și se denumește „capul suprem al bisericii” sau „locțiitorul lui Hristos” pe pământ. Creștinii care cred Biblia știu: *Unul singur* este Tatăl nostru (Matei 23.9); capul Bisericii nu poate fi un om, ci este numai Hristos, și adevăratul reprezentant al lui Hristos pe pământ este Duhul Sfânt. Dar oricât de mare ar fi rătăcirea bisericii catolice, să atribuim titlul „părinte sfânt” unui om de pe pământ expus să greșească, și oricât de multe învățături greșite ar susține ea, de exemplu cu privire la Persoanele Dumnezeirii – antihristul este potrivit Scripturii acela care „tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul” (1 Ioan 2.22), ceea ce biserica catolică respectiv catolicismul niciodată nu a făcut încă până astăzi. Cine ajunge să tăgăduiască pe Tatăl și pe Fiul, acela va trebui să respingă și catolicismul.

În timpul din urmă va apărea însă efectiv un om rău, care va orbi pe oameni în așa măsură, că ei nu vor mai vedea fărădelegea gândirii și faptelor lor. De aceea apostolul vorbește despre „*taina fărădelegii*” (2 Tesaloniceni 2.7). Antihristul nu va veni nici în Numele Tatălui și nici în Numele Fiului lui Dumnezeu, ci „în propriul său nume” (Ioan 5.43). O astfel de comportare este greu de recunoscut în papalitate și în biserica catolică. Dar dacă cineva cu toate acestea consideră că papa s-a așezat în Templul lui Dumnezeu și că Biserica Dumnezeului cel viu ar fi acest templu, atunci nu s-a înțeles înțelesul adevărat al noțiunii de „Biserica lui Dumnezeu” – căci cu siguranță Biserica lui Dumnezeu nu este biserica catolică, chiar dacă în ea se află credincioși adevărați.

În versetele noastre putem vedea Biserica (Adunarea) mai degrabă în ceea ce apostolul Pavel spune în 2 Tesaloniceni 2.6-8: „Și acum știți *ce-l oprește* ca să fie descoperit la timpul său. Pentru că taina fărădelegii lucrează deja, numai până când cel care o *oprește* acum va fi luat din cale³; și atunci va fi descoperit cel fărădelege – pe care Domnul Isus îl va mistui cu suflarea gurii Sale și-l va desființa prin arătarea venirii Sale.” Noi credem, că în cazul expresiei „*ce-l oprește*” este vorba de Biserică (Adunare), și anume în caracterul, că Duhul Sfânt locuiește în ea, căci Duhul Sfânt este și „*cel care o oprește*” (versetul 7). Creștinii sunt sarea pământului (Matei 5.13), și când „sarea”, care principial are însușirea și misiunea să lucreze împotriva stricăciunii, va fi luată de pe pământ, atunci și Duhul Sfânt, care locuiește în fiecare credincios în parte și în Biserică (Adunare), va fi luat. Urmare acestui fapt pe pământ nu va mai fi nimeni care să poată opri decăderea. Stricăciunea va năvăli repede peste pământ, și probabil deja foarte curând va începe ultima săptămână-an a celor 70 de săptămâni-an ale lui Daniel (vezi detaliat § 18).

² În § 17.8.1 arătăm că răpirea Bisericii (Adunării) are loc înainte de ultima săptămână-an.

³ Alte traduceri ale locului acesta, pe care și noi le cunoaștem, în urma consultării diferiților cunoscători ai limbii greacă veche referitoare la această temă, s-au dovedit a fi incorecte.

22.15 Jertfe în Împărăția de o mie de ani?

Întrebare: Vor fi acțiuni de jertfire în adevăratul sens al cuvântului în Împărăția de o mie de ani?

Răspuns: Noi suntem convinși că făgăduințele date lui Israel se vor împlini în viitor în adevăratul sens al cuvântului; în aceasta sunt incluse și făgăduința referitoare la un Templu nou și corespunzător serviciul jertfelor, despre care Ezechiel vorbește în mod deosebit în capitolele 40-48. Profetia lui trebuie să se refere la viitor, deoarece până în ziua de astăzi „gloria Domnului” nu s-a întors încă în Templu (Ezechiel 43.1-5).

Ezechiel 11 descrie, cum gloria Domnului a părăsit Templul; Ezechiel 44 descrie reîntoarcerea gloriei Domnului în Templu. Consens constă în privința faptului că în Ezechiel 11 este vorba de Templul material. Dar de ce Templul din Ezechiel 44 să fie înțeles în sens spiritual? Templul nu se poate interpreta samavolnic, o dată în *sensul adevărat al cuvântului* și altă dată în sens *spiritual*, prin aceea că gloria Domnului nu se lasă să revină în Templul material al israeliților, ci în „templul” Bisericii (Adunării) – de altfel în acest context nicidecum nu poate fi vorba de o *întoarcere*, căci niciodată nu a fost un timp, când ea ar fi avut loc (vezi în privința aceasta și § 8.2.1, punctul 2).⁴

Acțiunile de jertfire în noul Templu vor avea o importanță cu totul nouă pentru cel care aduce jertfa, care niciodată nu a fost cunoscută. În Vechiul Testament celui care aducea jertfa îi era necunoscută adevărata însemnătate a jertfelor, dar în Împărăția de o mie de ani toți vor înțelege că jertfele Vechiului Testament și cele ale Împărăției de o mie de ani arătau mai dinainte, respectiv arată retroactiv spre jertfa lui Isus Hristos adusă o singură dată pentru totdeauna. Ca contraargument pentru aducerea reală de jertfe sunt deseori aduse versetele 3 și 14 din epistola către Evrei capitolul 10:

22.15.1 Evrei 10.3

Dar în acestea este o amintire de păcate în fiecare an (Evrei 10.3).

Cu ajutorul acestui verset se argumentează deseori, că niciodată Dumnezeu nu ar fi vrut să-și aducă aminte de păcate (compară cu Evrei 10.17). Dar dacă în Împărăția de o mie de ani se vor aduce din nou jertfele din Ezechiel 40-46, ar fi totuși o aduce aminte.

În această argumentare sunt aduse laolaltă lucruri care nu au nimic a face unul cu altul. Căci la „aducerea aminte” în Evrei 10 nu este vorba de Dumnezeu – deci ca și cum El ar trebui să-și amintească -, ci de oameni, care mereu devin conștienți de păcatele lor, de eșecul lor și prin jertfe trebuia să li se amintească că relația lor cu Dumnezeu putea fi păstrată numai pe baza unei jertfe.

Un alt aspect interesant merită să fie menționat aici: Expresia „în fiecare an” arată, că nu este vorba de diferitele jertfe din Levitic 1-7, ci de jertfa pentru păcat din marea zi a ispășirii din Levitic 16, respectiv Levitic 23.23-32, care avea loc o singură dată în an. Unele sărbători ale vechiului legământ vor fi într-adevăr iarăși sărbătorite în Împărăția de o mie de ani, însă despre ziua ispășirii nu se spune aceasta. Această sărbătoare va avea împlinirea ei mare, definitivă direct înainte de introducerea Împărăției de o mie de ani. Aceasta este descris foarte frumos în Zaharia 12.10-13.1.

⁴ În § 7 dezbatem această temă în cadrul studiului principiilor interpretării profetice.

Evanghelia după Ioan 11.51,52 aruncă lumină asupra unui aspect al zilei ispășirii: „Dar aceasta n-a spus-o de la sine, ci, fiind mare preot în anul acela, a profețit că Isus urma să moară pentru națiune; și nu numai pentru națiune, ci și ca să-i adune într-*unul singur* pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți.” Acest loc din Scriptură arată că unul din țelurile morții Domnului era să facă ispășire pentru națiunea Israel. Că aceasta a avut realmente loc, poporul Israel va recunoaște în ziua ispășirii descrisă în Zaharia 12. Atunci toți vor înțelege, ceea ce niciodată mai înainte nu au cunoscut: ce binecuvântare pentru ei este în eficacitatea și puterea jertfei lui Hristos. Pe de o parte ei vor vedea cât de mare este vina lor pentru sângele vărsat, că ei au dus la cruce tocmai pe Acela care venise ca Mesia al lor, și pe de altă parte ei vor recunoaște că sângele Lui este suficient pentru ispășirea chiar și a păcatului acesta. Acei credincioși din timpul necazului cel mare nu se vor converti abia la sfârșitul necazului, când vor vedea pe Hristos la revenirea Sa, ci ei au viață nouă din Dumnezeu deja pe tot parcursul necazului cel mare; aceasta înseamnă, că ei vor fi într-adevăr născuți din nou, dar nu au încă pace cu Dumnezeu. Această pace o primesc abia atunci când în marea zi a ispășirii (Zaharia 12) la sfârșitul necazului cel mare și scurt înainte de începutul Împărăției de o mie de ani vor cunoaște că ei au fost primiți de Dumnezeu.

În această zi a ispășirii nu va fi făcută o lucrare de ispășire suplimentară. Sângele ispășirii a fost vărsat o dată pentru totdeauna pe Golgota (vezi Evrei 7.27). Aceasta o arată foarte clar epistola către Evrei. Lucrarea lui Hristos nu trebuie repetată sau să fie completată în vre-un fel oarecare. Moartea Lui este suficientă pentru toată națiunea (Ioan 11.51,52). Însă aceasta nu înseamnă, că toate efectele acestei lucrări sunt deja vizibile. În mod deosebit cu privire la Israel Dumnezeu așteaptă încă timpul când El va arăta efectul deosebit al lucrării Fiului Său cu privire la Israel. Dumnezeu vrea să reveleze gloria Sa în Hristos nu numai în sfera cerească, ci și în sfera pământescă (compară cu Efeseni 1.10). Un eveniment decisiv în privința aceasta este această zi a ispășirii. Ceea ce va avea loc acolo este o lucrare a Duhului lui Dumnezeu în conștiința iudeilor și în sufletele lor, căci conștiința este ușa de intrare pentru adevăr, care își găsește locuința în suflet.⁵ Ne este descris foarte clar, cât de mult ei stau în simțămintele lor sub impresia a ceea ce Duhul lui Dumnezeu a lucrat efectiv în conștiința lor.

Marea zi a ispășirii are loc în ziua a zecea a lunii a șaptea (Levitic 23.27). Ea urmează după sărbătoarea strănerii lui Israel în prima zi a lunii și este urmată de sărbătoarea corturilor, care va fi pentru ei expresia bucuriei Împărăției de o mie de ani. Însă această „sărbătoare a bucuriei” are în mod necesar ca premisă o căință sinceră. La ei nu este altfel decât la noi. Dimensiunea bucuriei corespunde dimensiunii cunoașterii a ceea ce suntem noi și cât de mare este vina noastră. Prin aceasta cunoaștem cât de mult L-a satisfăcut Hristos pe Dumnezeu cu privire la păcat.⁶ Când în Zaharia 12.10 se spune: „... și vor privi spre Mine; Acela pe care L-au străpuns”, atunci aceasta nu înseamnă că ei Îl vor vedea atunci pentru prima dată. Cu siguranță ei L-au văzut deja mai înainte, atunci când El a intervenit pentru ei. Atunci El va fi separat deja pe rebeli și a introdus în țară pe aceia care sunt născuți din nou (vezi de exemplu Ezechiel 20.33-38).

În marea zi a ispășirii ei ca națiune întreagă vor privi spre El, așa cum niciodată mai înainte nu au făcut, și abia atunci vor deveni conștienți de toată greutatea și dimensiunea vinovăției lor: aceea de a fi „omorât” pe Mesia al lor (Faptele Apostolilor 2.23). Ei Îl vor cunoaște nu numai ca Salvator de dușmanii lor și ca Apărător al dreptății, care îi salvează de cei răi din propriul lor popor, ci în mod cu totul deosebit ca Ispășire a lor: ca „Azazel” (Levitic 16), care a

⁵ Așa cum vedem aceasta în Ioan 4.16-19 la femeia samariteancă la fântână.

⁶ „Satisfăcut cu privire la păcat” este o explicație pentru „ispășire”.

îndepărtat păcatele lor prin lucrarea Sa la cruce. Zaharia 12.11-14 exprimă ce vor simți ei atunci. În versetul 11 este comparată plângerea lor cu plângerea împăratului Iosia (2 Cronici 35.22-25). În mod deosebit 2 Cronici 35.25 arată ce dimensiune atotcuprinzătoare și națională va avea această plângere. Însă aici în Zaharia plângerea se referă la Acela pe care ei L-au străpuns, și ea este cu mult mai mare decât plângerea lui Iosia. Ea nu este numai exclusiv o chestiune națională, ci fiecare grupă etnică, fiecare familie și fiecare persoană în parte va plânge pentru sine însuși.

Grupele etnice le găsim prezentate în cele patru familii, care sunt amintite în Zaharia 12.11-14:

1. „Familia casei lui David” (versetul 12) este reprezentantă pentru casa împărătească. David este cu siguranță de aceea ales, deoarece el – cu toate că el era omul după inima lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 13.22b; compară cu 1 Samuel 13.14; 1 Împărați 15.5) – prin întâmplarea cu Uria s-a încărcat cu vina sângelui vărsat și de aceea ca și poporul a eșuat. Drept urmare el reprezintă nu numai casa împărătească, ci într-un anumit sens chiar poporul întreg.
2. „Familia casei lui Natan” (versetul 12) este reprezentantă pentru grupa profeților. Aceștia au încercat mereu să convingă poporul de păcatele lor, așa cum Natan a convins pe David de păcatul lui. Însă chiar și această grupă s-a încărcat cu vină – vezi de exemplu vechiul profet din Betel (1 Împărați 13) și Iona (Iona 1-4) – și va plânge.
3. „Familia casei lui Levi” (versetul 12) reprezintă preoțimea. Cât de îngrozitor a păcătuit preoțimea este descris concret în istoria casei lui Eli în 1 Samuel.
4. „Familia șimeților” (versetul 13) – Simion, un fiu al lui Iacov – reprezintă poporul în general. Levi și Simion s-au făcut vinovați de vărsare de sânge: vărsarea de sânge în Sihem (Geneza 34). În același fel s-au unit mai târziu marii preoți (pentru Levi) și poporul (pentru Simion) în respingerea lui Mesia al lor (Ioan 18.35,40). Cândva însă vor fi dovediți vinovați, și fiecare va plânge pentru sine.

Nimeni nu va putea da propria lui vină asupra altuia, căci fiecare familie va recunoaște vina proprie. Și chiar în cadrul familiei fiecare în parte se va căi. Că soțul și soția sunt una, aceasta nu va reține soția să plângă pentru sine. Duhul Sfânt poate să trezească și va trezi în ei amândoi cunoașterea profundă a propriilor păcate, care au făcut necesară lucrarea de pe Golgota. Aspectul acesta ni-l arată în mod deosebit versetul următor din Zaharia 13.1⁷. Însă Dumnezeu va arăta iudeilor și ce înseamnă să aparții poporului care a răstignit pe Mesia al lor (vezi Zaharia 12.10⁸). Ei vor recunoaște că Mesia al lor tocmai acolo a fost „lovit de Dumnezeu și chinuit” pentru ei (Isaia 53.4). Atunci nimeni nu va fi acolo, care „nu se va mâhni în ziua aceea” (Levitic 23.29). Fiecare va recunoaște adevărul și va simți profund în ființa lui că „pentru fărădelegea poporului meu a fost lovit” (Isaia 53.8).

⁷ „În ziua aceea se va deschide un izvor casei lui David și locuitorilor Ierusalimului, pentru păcat și pentru necurăție.”

⁸ „... și vor privi spre Mine, Acela pe care L-au străpuns.”

22.15.2 Evrei 10.14

Pentru că, printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți (Evrei 10.14).

De aceea, așa se argumentează, nu mai pot fi alte jertfe, care ar avea vreun efect. Aici nu se recunoaște, că în locul acesta nu este vorba de *toate* efectele unei jertfe, ci numai de ispășire, facere desăvârșit și sfințire. Despre jertfele din vechiul legământ se spune totodată: „... aceleași jertfe care niciodată nu pot înlătura păcatele” (Evrei 10.11). Cu toate acestea în Vechiul Testament s-au adus jertfe. Ele au arătat *dinainte* spre jertfa care va fi adusă o dată pe Golgota. În același fel desigur jertfele din Împărăția de o mie de ani nu vor putea înlătura păcatele, ci ele vor arăta *înapoi* spre jertfa lui Isus Hristos adusă o dată pentru totdeauna.

22.15.3 Ezechiel 44.27; 45.15-17; 46.20

Și, în ziua când va intra în locașul sfânt, în curtea interioară, ca să slujească în locașul sfânt, să-și aducă jertfa sa pentru păcat, zice Domnul Dumnezeu. (Ezechiel 44.27)

15 Și din turmă un miel, din două sute, din pășunile bine adăpate ale lui Israel, ca dar de mâncare și ca ardere-de-tot și ca jertfe de pace, ca să facă ispășire pentru ei, zice Domnul Dumnezeu. 16 „Tot poporul țării să fie obligat la acest dar ridicat pentru căpetenia din Israel. 17 Și să fie partea căpeteniei să dea arderile-de-tot și darul de mâncare și darul de băutură la sărbători și la lunile noi și la sabate, la toate adunările de sărbătoare ale casei lui Israel; el să pregătească jertfa pentru păcat și darul de mâncare și arderea-de-tot și jertfele de pace, ca să facă ispășire pentru casa lui Israel“. (Ezechiel 45.15-17)

Și mi-a zis: „Acesta este locul unde vor fierbe preoții jertfa pentru vină și jertfa pentru păcat, unde vor coace darul de mâncare, ca să nu le scoată afară în curtea de afară, ca să sfințească poporul“. (Ezechiel 46.20).

Aceste versete din cartea Ezechiel sunt folosite ca dovezi pentru faptul că ar fi imposibil ca Ezechiel să poată vorbi despre jertfe materiale aduse în viitor în Împărăția de o mie de ani, deoarece ispășirea a avut loc o dată pentru totdeauna prin lucrarea de pe Golgota; însă Ezechiel scrie, că prin jertfe se va face din nou ispășire.

Cu această justificare ar trebui în mod logic să se tăgăduiască că jertfele din vechiul legământ au fost jertfe reale, căci și despre ele se spune că ele au făcut ispășire⁹, în timp ce Evrei 10.4 spune: „... este imposibil ca sângele de tauri și de țapi să înlătore păcatele”.

În Biserica lui Dumnezeu cunoaștem realitatea spirituală a jertfelor, *fără* ca pentru aceasta noi să aducem jertfe materiale. De ce Israel să nu cunoască realitatea spirituală a jertfelor și pe lângă aceasta să aducă și jertfe materiale? Animalele de jertfă, care vor fi aduse în timpul Împărăției de o mie de ani în Templul reconstruit, desigur nu vor diminua jertfa lui Hristos. Ele vor arata numai *înapoi* spre jertfa lui Hristos, ca jertfe de aducere aminte. Ele nu au nici o valoare în ele însele, tot așa cum jertfele Vechiului Testament nu aveau o valoare în ele însele. Așa cum acestea arătau *înainte* spre lucrarea pe care Hristos a făcut-o la cruce, tot așa acelea vor arăta *înapoi* spre această lucrare. Cât de mult Se va bucura Dumnezeu, când vede că jertfele, care în vechiul legământ au fost aduse cu puțină înțelegere spirituală, acum se aduc cu înțelegere profundă și simțăminte pentru realitatea singurei jertfe, spre care ele toate arată. Cât

⁹ Vezi de exemplu Levitic 16.16,24.

de mult Se va bucura El, când poporul va cunoaște atunci înțelesul deplin a ceea ce El le-a conturat cu mii de ani în urmă cu slujba jertfelor.

22.15.4 Evrei 9.12; 10.12,14,18

... nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu propriul Său sânge, a intrat o dată pentru totdeauna în locurile sfinte, după ce a obținut o răscumpărare eternă. (Evrei 9.12).

12 ... dar El, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, ... 14 Pentru că, printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți. ... 18. Iar unde este iertare de acestea, nu mai este jertfă pentru păcat. (Evrei 10.12,14,18)

Cu versetele acestea se argumentează astfel: Hristos este împlinirea la toate cele spre care arăta Vechiul Testament. Deoarece Hristos Însuși S-a adus ca jertfă, nu mai sunt necesare alte jertfe pentru păcat. Dacă jertfele Vechiului Testament își aveau justificarea la existență prin referirea lor la Hristos și jertfa Sa, acum ele nu mai au această justificare, deoarece Hristos a venit și a împlinit cele spre care arătau aceste jertfe.

Răspunsul este cuprins de fapt în argumentarea însăși. Desigur nu mai este vorba despre aceleași jertfe, așa cum ele erau aduse în Vechiul Testament. Să se mai refere dinainte la jertfa lui Hristos nu mai pot jertfele materiale de astăzi și nici cele din viitor. Aceasta este foarte clar. Dar jertfele din Împărăția de o mie de ani își primesc justificarea la existență nu prin referire, ci prin îndrumarea înapoi la jertfa lui Hristos.¹⁰

22.16 După ce cercetau profeții? (1 Petru 1.10-12)

10 Despre această mântuire au căutat și au cercetat stăruitor profeții care au profețit despre harul arătat față de voi, 11 cercetând spre care sau ce fel de timp arăta Duhul lui Hristos, care era în ei, mărturisind dinainte patimile care erau pentru Hristos și gloriile de după acestea. 12 Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi slujeau ei acele lucruri, care v-au fost vestite acum prin cei care v-au predicat Evanghelia prin Duhul Sfânt trimis din cer, lucruri în care îngerii doresc să privească de aproape. (1 Petru 1.10-12).

Întrebare: Nu sunt în Vechiul Testament și profeții referitoare la Biserică? Căci, nu se spune în 1 Petru 1.10, că profeții din Vechiul Testament au căutat și au cercetat în privința aceasta?

Răspuns: Fără îndoială în Vechiul Testament sunt multe imagini care se lasă aplicate la Biserică (Adunare), și multe profeții, din care Biserica poate trage învățături folositoare. Dar când este vorba de înțelesul de bază și primordial al profețiilor, atunci Biserica nu este inclusă. Toate făgăduințele și profețiile se preocupă cu poporul Israel și poartă clar caracter pământesc. Așa cum s-a demonstrat în § 22.25 și § 22.26, Biserica (Adunarea) este ceva cu totul nou, o taină, care era ascunsă de veacuri în inima lui Dumnezeu (vezi și § 10.5). Și versetele citate mai înainte din prima epistolă a lui Petru nu spun altceva. Unele locuri din Biblie par la prima vedere să spună altceva decât se confirmă în urma unui studiu temeinic, când ele sunt studiate în contextul lor.

¹⁰ Este o privire înapoi spre cruce, asemenea Cinei Domnului, pe care o serbează creștinii spre amintirea Domnului (care desigur nu este o *liturghie* sau ceva asemănător).

Primul capitol din prima epistolă a lui Petru se preocupă începând de la versetul 3 cu tema *mântuirea*, și anume acea mântuire deplină, care va fi în viitor, din care noi posedăm deja astăzi prin credință o parte, și anume mântuirea sufletului. Destinatarii scrisorii sunt credincioși care trăiesc răspândiți, în mod deosebit iudei deveniți credincioși. Ei știau deja din Scripturi, că profeții au prorocit despre această mântuire prin Mesia cel făgăduit. Petru le-a confirmat că aceste profeții s-au împlinit înaintea ochilor lor și că această mântuire acum le-a devenit accesibilă prin suferințele Domnului și prin „gloria de după acestea” (versetul 11). Suferințele lui Hristos le-au adus mântuirea sufletului, și gloria lui Hristos le asigură mântuirea deplină în viitor. În afară de aceasta ei trebuiau încurajați: așa cum Hristos a suferit, tot așa și ei acum vor trebui să sufere pentru puțin timp, dar așa cum Hristos a intrat în glorie, tot așa și ei vor ajunge la glorie.

Deci în locul acesta nicidecum nu este vorba că profeții au prorocit despre *Biserică (Adunare)* și că aceste profeții s-ar împlini acum; mai degrabă se spune categoric, că profeții au prorocit „despre harul arătat față de voi” (versetul 10). *Harul* spre deosebire de *Biserică* era subiectul profețiilor; deci aceste două lucruri trebuie diferențiate. *Mântuirea* printr-un Mesia suferind și glorificat a fost foarte clar făcută cunoscut (vezi de exemplu Isaia capitolele 52 și 53 și Daniel 9.26.)

22.17 De ce în 2 Petru 3 nu este Împărăția de o mie de ani?

10 Dar ziua Domnului va veni ca un hoț; în ea cerurile vor trece cu vuiet mare și elementele, arzând cu căldură, vor fi descompuse, și pământul și lucrările de pe el vor fi arse în întregime. 11 Toate acestea deci urmând să fie descompuse, ce fel de oameni trebuie să fiți voi, în purtare sfântă și evlavie, 12 așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, din cauza căreia cerurile, fiind aprinse, vor fi descompuse, și elementele, arzând cu căldură, se vor topi? 13 Dar noi, potrivit promisiunii Sale, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care locuiește dreptatea. (2 Petru 3.10-13).

22.17.1 În 2 Petru nu este o lecție escatologică¹¹

Întrebare: Nu arată clar 2 Petru 3.10-13 că nu va fi o Împărăție de o mie de ani și nici o răpire premergătoare, deci o răpire a credincioșilor înainte de necazul cel mare?

R. Senk scrie:

Dacă Petru ar fi așteptat în 2 Petru 3.10-13 o împărăție intermediară mesianică pe pământ sub domnia Israelului național, cu siguranță el ar fi spus aici. Însă el nu face aceasta, cu toate că în locul acesta el prezintă clar derulări escatologice și le explică. El așteaptă cu venirea lui Isus să aibă loc distrugerea lumii vechi și instaurarea celor noi: pământul nou și ceruri noi. Aici nu este nicidecum vorba de o Împărăție pământească, cu atât mai puțin de o domnie deosebită a lui Israel. Astfel de locuri din Scriptură constituie baza de plecare pentru o escatologie nou-testamentală. Cine ignoră aceasta își permite să spună că știe mai bine decât apostolii inspirați. Argumentarea că apostolul nu a știut mai bine atunci când a întocmit epistola este numai un exemplu al acelei atitudini nebiblice față de Cuvântul lui Dumnezeu (compară cu expunerile de mai sus referitoare la Isaia 65). În afară de aceasta, textul acesta face clar că creștinii rămân pe pământ până la revenirea lui Hristos și nu au de așteptat o „răpire prealabilă”.¹²

Răspuns: La afirmația lui R. Senk: „Dacă Petru ar fi așteptat în 2 Petru 3.10-13 o împărăție intermediară mesianică pe pământ sub domnia Israelului național, cu siguranță el ar fi spus

¹¹ Învățătura despre lucrurile din urmă.

¹² R. Senk, *Das Israel Gottes*, Hamburg (Reformatorischer Verlag Beese) 2006, pag. 41 (tradus).

aici.”, vrem să răspundem cu o contra întrebare: Pentru ce ar fi trebuit Petru să facă aceasta? Cum s-ar fi încadrat o Împărăție a păcii mesianică în contextul capitolelor 2 și 3 din 2 Petru?

R. Senk scrie mai departe: „Însă el nu face aceasta, cu toate că în locul acesta el prezintă clar derulări escatologice și le explică.” Tema lui Petru nu este să ne explice succesiuni escatologice. Dimpotrivă, el arată spre decăderea și judecata care urmează după această decădere. Contextul ne arată următoarele: pe de o parte creștinii trebuie să recunoască pericolele materialismului și să nu se neliniștească pentru faptul că Hristos încă nu a revenit. Pe de altă parte oamenii necredincioși, pierduți să vină la pocăință, deoarece va fi o zi în care Domnul Isus nu va reveni ca Mântuitor, ca la prima Sa venire, ci ca judecător.

Nu este misiunea și țelul profeției (vezi § 7) să prezinte și să explice în primul rând succesiuni și corelații escatologice. Aceasta este valabil chiar și pentru Pavel în epistola către Romani 11, unde probabil mai degrabă s-ar putea vedea succesiuni escatologice. Și acolo aceste explicații stau în context cu importanța făgăduințelor lui Dumnezeu în mod deosebit pentru poporul Israel. Fiecare scriitor al Bibliei explică succesiunile escatologice numai atât cât este necesar pentru învățătura morală, pe care el vrea să ne-o dea – nici mai mult nici mai puțin. De aceea apostolul Pavel de exemplu nu scrie despre descompunerea pământului acesta, sau despre judecățile care sunt în legătură cu venirea Domnului, atunci când dorește cu învățătura despre răpire – prima fază a venirii Domnului - să mângâie pe credincioșii din Tesalonic întristați („Astfel încurajați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte”: 1 Tesaloniceni 4.18).

R. Senk scrie mai departe: „El [Petru] așteaptă cu venirea lui Isus să aibă loc distrugerea lumii vechi și instaurarea celor noi: pământul nou și ceruri noi.” Unde stă scris aceasta? Desigur versetul 10 spune că „ziua Domnului va veni ca un hoț; în ea cerurile vor trece ... și pământul și lucrările de pe el vor fi arse în întregime”. Dar are loc aceasta în același moment cu revenirea? Aceasta poate fi văzută așa numai dacă, ca R. Senk, „ziua Domnului” este considerată numai de 24 de ore. Dar Scriptura arată mai degrabă clar, că această zi, când Domnul va domni peste pământ, va dura cel puțin o mie de ani (vezi § 21): cei o mie de ani ai Împărăției păcii și un timp scurt înainte și după. Desigur Domnul Isus va veni „ca un hoț” la începutul acestei „zile a Domnului”, și desigur începutul acestei zile este un moment precis în istoria mondială. Dacă „ziua Domnului” ar fi cu adevărat o zi de 24 de ore, ar trebui ca în această zi de asemenea „cerurile să treacă ... și pământul și lucrările de pe el să fie arse” (versetul 10). Dar dacă „ziua Domnului” este o perioadă mai lungă, atunci aceste evenimente pot avea loc și în timpul și la sfârșitul „zilei Domnului”. În acest caz nu este nici un motiv să se presupună că aceste lucruri trebuie să aibă loc direct în continuarea revenirii Domnului. Potrivit cu Isaia 65 în Împărăția de o mie de ani va avea deja loc o schimbare în domeniul cerului și al pământului: moartea va fi o excepție, nu vor mai fi catastrofe climaterice și oamenii vor locui în pace cu animalele (vezi § 22.18).

R. Senk scrie mai departe: „În afară de aceasta, textul acesta face clar că creștinii rămân pe pământ până la revenirea lui Hristos și nu au de așteptat o „răpire prealabilă”.” Dacă ținem seama de contextul din 2 Petru 3, vedem despre ce este vorba: Dumnezeu este îndelung-răbdător, „nevrând ca vreunii să piară” (2 Petru 3.9). Această îndelungă răbdare nu va fi nici măcar atunci la capăt, când Biserica (Adunarea) va fi răpită. Desigur atunci este prea târziu pentru toți oamenii, care ar fi putut să știe, deoarece ei au auzit Cuvântul lui Dumnezeu, dar L-au respins. Cu toate acestea mulți oameni, care mai înainte nu au respins Evanghelia, vor veni la credință și se vor pocăi, până va începe „ziua Domnului”. De aceea este pe deplin corect, că Petru nu vorbește aici despre răpire, ci despre „ziua Domnului”, când totul va fi hotărât și nimic nu va mai fi revocabil – atunci definitiv nimeni nu va mai avea șansa să se pocăiască. Ar fi fost total nepotrivit, dacă Petru ar fi introdus răpirea în contextul acesta.

Deoarece revenirea Domnului are două faze (vezi § 17.8) – răpirea este prima fază -, argumentarea lui R. Senk este de altfel lipsită de sens.

Este important – ca și la „ziua Domnului” – să se înțeleagă, că și *venirea Domnului* nu este o oră anumită de 60 de minute sau o zi de 24 de ore, ci o etapă, care se extinde peste mai mult de 7 ani, și care la sfârșitul ei inițiază „ziua Domnului”. Aceasta la rândul ei durează mai mult de o mie de ani; ea se termină cu distrugerea cerurilor și pământului și prin aceasta inițiază totodată „ziua lui Dumnezeu” (2 Petru 3.12) și starea veșnică (Apocalipsa 21.1-8). „Venirea”, „ziua Domnului” și „ziua lui Dumnezeu” ni le putem probabil imagina ca trei cercuri care stau unul sub altul și se ating reciproc. Primele două se ating în momentul când Domnul apare aici pe pământ în putere, al doilea și al treilea cerc se ating în momentul când cerurile și pământul vor fi distruse (vezi fig. 18).

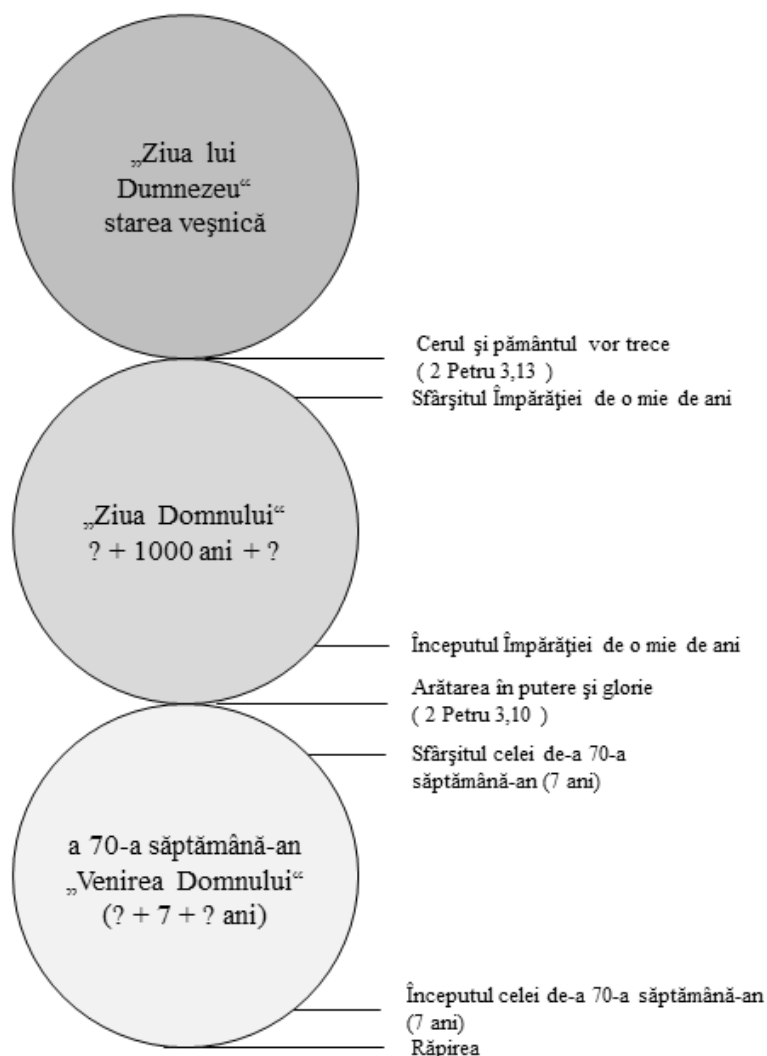

Fig. 18 De la venirea Domnului și până la ziua lui Dumnezeu

22.17.2 De ce vorbește Petru despre arderea pământului?

Întrebare: De ce apostolul Petru în 2 Petru 3.10-13 nu amintește nici răpirea și nici Împărăția păcii de o mie de ani, ci se ocupă special cu arderea pământului și a lucrurilor de pe el la intrarea în starea veșnică?

Răspuns: Capitolul al treilea din a doua epistolă a lui Petru se ocupă în versetele 1-7 cu materialismul, aceasta înseamnă cu încrederea omului în statornicia lucrurilor vizibile, în contrast cu încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu, care ne învață să așteptăm venirea Domnului Isus. Cea mai mare zguduire în stabilitatea lucrurilor vizibile va avea loc atunci când toate elementele se vor descompune prin ardere (2 Petru 3.10). De aceea apostolul în continuare ajunge să vorbească despre această temă. Să pună în locul acesta al scrisorii sale Împărăția păcii cu binecuvântarea ei materială ar fi fost un răspuns total greșit la concepția de viață materialistă a cititorilor săi, care ar fi produs în ei chiar contrariul a ceea ce Petru voia să spună.

Omul nu judecă conform revelației lui Dumnezeu, ci după simțurile sale. De la începutul creației nu s-a schimbat nimic, spune materialistul (2 Petru 3.4). Această atitudine spirituală este cunoscută astăzi în știință sub noțiunea „actualism”¹³. Chiar dacă omul nu vrea să recunoască și face eforturile cele mai mari să explice potopul ca fiind „imposibil” – explicațiile lui nu corespund adevărului. Mărturia fosilelor, care au luat naștere nu în milioane de ani, ci printr-o transformare rapidă, deodată din animale și plante, nu vrea s-o recunoască. Pentru materialist nu există transformări radicale în prezent și în trecut. Însă acești necredincioși nu știu – și Dumnezeu spune: cu voia! (2 Petru 3.5) -, că lumea a fost deja judecată odată. Ei nu știu că apele, din care pământul a fost scos nu prin evenimente geologice întâmplătoare, ci prin cuvântul puternic al lui Dumnezeu, au acoperit din nou pentru un timp pământul prin potop și toți oamenii și animalele terestre au fost nimicite, cu excepția celor care Dumnezeu le-a păzit în corabie.¹⁴ Deoarece Dumnezeu a nimicit deja lumea de atunci prin apă, Petru vorbește acum despre faptul că pământul de acum va fi nimicit cândva prin foc. Acest „program” va începe cu venirea Domnului.

Batjocoritorii mai au încă ocazie pentru batjocura lor. Însă Domnul nu întârzie „făgăduința revenirii Sale” (2 Petru 3.4; vezi Luca 12.45), ci El oferă încă har, „nevrând ca vreunii să piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3.9). Pentru El o mie de ani sunt numai ca o zi și o zi ca o mie de ani. Însă cândva va veni „ziua Domnului”, neașteptată și nedorită de acești batjocoritori, și la sfârșitul acestei zile totul va pieri. Elementele, care aparent erau așa de stabile, se vor topi de căldură mare: tot ce este pe pământ și constituia conținutul vieții materialiştilor din toate timpurile, va fi mistuit (versetul 10).

Petru vorbește despre nimicirea viitoare a pământului nu numai ca să arate ce răspuns are Dumnezeu pentru materialişti și batjocoritorii lumii. Nici copiii lui Dumnezeu nu rămân cruțați de duhul materialismului. De aceea el le prezintă și lor aceste gânduri serioase, ca să-i îndemne la un stil de viață sfântă: „... ce fel de oameni trebuie să fiți voi, în purtare sfântă și evlavie!” (2 Petru 3.11). Este vreun gând, care ar fi mult mai potrivit pentru a-i ține în despărțire totală de rău și de tot ce este vizibil? Totodată ei așteaptă și grăbesc „ziua lui Dumnezeu”, „din cauza căreia cerurile, fiind aprinse, vor fi descompuse, și elementele, arzând cu căldură, se vor topi” (2 Petru 3.11,12).

¹³ Actualismul deduce din forțele active din prezent și din legile din natură, evoluțiile din trecut.

¹⁴ Prima dată apele au acoperit pământul la creație (Geneza 1.2), mai târziu la potop.

Toate, de care și noi avem plăcere prin ființa noastră și în mod deosebit prin natura noastră veche, pe care ne sprijinim și după care alergăm, vor dispărea pentru totdeauna. De aceea umblarea noastră ar trebui să fie caracterizată deja astăzi prin despărțire – aceasta înseamnă cuvântul „sfânt” în acest context. Viața noastră ar trebui să fie orientată spre Dumnezeu și nu spre cele vizibile – aceasta înseamnă cuvântul „evlavie”. Creștinul, care se angajează să schimbe lumea și s-o îmbunătățească, s-ar putea să fi citit aceste versete din Scriptură, dar el nu trăiește în credința în aceste versete. Lot și-a întins rădăcini adânci în terenul Sodomei, dar numai pentru că el nu a cunoscut sfârșitul acestei cetăți. Ce ar fi făcut el, dacă l-ar fi cunoscut? Noi cunoaștem sfârșitul lumii acesteia. Trăim noi corespunzător? Lumina profeției lui Dumnezeu vrea să aibă asupra noastră un efect de despărțire și sfințire (vezi § 7.2.2.2).

Teama, de a fi legat cu această stare de lucruri, care vor avea un astfel de sfârșit, nu ar trebui să fie singurul motiv sau motivul principal pentru un stil de viață sfântă. Descompunerea tuturor lucrurilor introduce „ziua lui Dumnezeu”. Atunci va fi cu adevărat ceva stabil și de durată. Este ziua durabilității neschimbătoare și definitive a tuturor lucrurilor. Aceasta este ceea ce noi așteptăm. Judecata nu poate fi subiectul speranței noastre. „Ziua Domnului”, cum am spus, va aduce *domnia* dreptății. „Ziua lui Dumnezeu” va aduce cu sine o stare de așa natură, că dreptatea va *locui* pe pământ. Noi așteptăm *această* zi! Când ea va începe, aceasta stă scris bine stabilit în cărțile lui Dumnezeu, și ea nu poate fi amânată prin nimic. În mod ciudat cu toate acestea noi suntem totuși îndemnați să grăbim venirea acestei zile. Dar cum putem noi s-o grăbim? Apostolul vrea aici să accentueze nu un aspect temporal, ci unul moral. Noi trebuie să arătăm acum în toată umblarea noastră însușirile dreptății permanente și ale sfințeniei, care caracterizează această zi. Deci ce fel de oameni ar trebui să fim noi? „De aceea, preaiubiților, așteptând acestea, străduiți-vă să fiți găsiți de El *în pace, fără pată și fără vină*” (2 Petru 3.14). Starea veșnică va fi pace, și în ea nu se va găsi nici o pată și nici o vină. Aceste însușiri ale cerurilor noi și ale pământului nou ar trebui să le arătăm deja astăzi, înainte ca ele să devină cândva lucruri de la sine înțeles.

Dar nu este la noi deseori așa, că la noi dreptatea mai mult *domnește* decât *locuiește*? Cât de des simțim în noi înclinația carnală de a face sau de a renunța la anumite lucruri, așa că atunci dreptatea *trebuie* să ne determine ca aceste anumite lucruri să le mânuim altfel, într-un mod corespunzător lui Dumnezeu, deoarece dorințele noastre nu sunt potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Dacă dreptatea ar *locui* la noi, așa cum va fi pe pământ în ziua lui Dumnezeu, vom vrea să facem ceea ce este potrivit cu Dumnezeu și o „domnie” a dreptății nu ar fi necesară. Cât de mult S-ar bucura Dumnezeu, dacă dreptatea ar locui deja astăzi în noi! El ar putea vedea, că această zi viitoare – ziua Sa – privit din punct de vedere moral a început deja la noi.

Petru amintește în epistola sa nu întâmplător scrierile lui Pavel (2 Petru 3.15,16). Petru tocmai a vorbit despre o amânare cu privire la venirea Domnului („... El este îndelung-răbdător față de voi”; 2 Petru 3.9), și tocmai scrierile apostolului Pavel arată – chiar dacă unele sunt „greu de înțeles” (2 Petru 3.16) -, că Dumnezeu are pregătit pentru acest timp de „amânare” un plan deosebit, care până atunci nu a fost revelat. Atenționarea lui Petru este cu siguranță foarte importantă pentru învățătorii Bibliei: orice răstălmăcire a gândurilor din scrierile lui Pavel duce numai la „propria lor pieire” (versetul 16).

22.18 Ce vrea să se spună prin cer nou și pământ nou?

Pentru că, iată, Eu creez ceruri noi și un pământ nou; și cele dinainte nu vor mai fi amintite, nici nu vor mai veni în inimă (Isaia 65.17).

Dar noi, potrivit promisiunii Sale, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care locuiește dreptatea (2 Petru 3.13).

Și am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintâi și pământul dintâi trecuseră; și marea nu mai este (Apocalipsa 21.1).

Întrebare: În Vechiul Testament sunt făgăduite un cer nou și un pământ nou (Isaia 65.17; 66.22). Se referă 2 Petru 3.13 și Apocalipsa 21.1 la această făgăduință? Și cum se explică, că potrivit cu Isaia 65.20 pe pământul nou va fi evident păcat și conform cu Apocalipsa 21.4 evident păcat nu va mai fi?

Răspuns: Dacă vrem să înțelegem schimbarea profețită aici de la lucrurile actuale la starea nouă, atunci trebuie să ne gândim, că această schimbare începe cu începutul „zilei Domnului”, dar această schimbare nu se va sfârși până când această zi va trece în veșnicie (cu privire la „ziua Domnului” vezi § 21). Aceasta înseamnă, că crearea cerului nou și a pământului nou își primește startul într-un anumit sens, când Hristos începe domnia în Împărăția Sa (Împărăția de o mie de ani). Însă ea va fi terminată abia atunci când Împărăția de o mie de ani a trecut în starea veșnică. Toate celelalte interpretări, care sunt făcute cu privire la aceste versete, conduc la contradicții cu alte afirmații ale Scripturii.¹⁵

Cu începutul „zilei Domnului”, Domnul va introduce o ordine cu totul nouă a lucrurilor, în care Dumnezeu va fi recunoscut și preamărit, El, Cel care în credințioșia Lui a împlinit toate făgăduințele. Nu se va mai gândi la lucrurile de odinioară. Vor fi „ceruri noi și un pământ nou”. La începutul „zilei Domnului”, când El va instaura Împărăția Sa a păcii, ele nu vor fi încă complet noi (în sens fizical-geologic), dar vor fi cu totul noi în altă privință, de exemplu în ceea ce privește stările de pe pământ: astfel blestemul asupra creației va fi înlăturat. Vor avea loc de exemplu schimbări mari în lumea animalelor și în lumea vegetală (Isaia 11.6-9; 65.25; Osea 2.22), care vor face ca viața pentru om să nu mai fie o luptă împotriva naturii. Și în ceea ce privește cerul atmosferic, vor fi schimbări. Pentru aceasta citim în Osea 2.21 că cerurile „vor asculta pământul”. Din context putem deduce că vremea va fi întotdeauna optimă pentru semănat și recoltat. Nu vor mai fi catastrofe naturale, așa cum le cunoaștem noi astăzi, și nici grindină, care distruge recolta.

Însă cea mai mare înnoire are loc în domeniul moral: Dumnezeu va fi atunci cunoscut pe întreg pământul; va fi adevărată temere de Dumnezeu și oamenii vor fi supuși Împăratului împăraților. Nu numai pe pământ va fi introdusă o ordine nouă a lucrurilor. Sursele de influență de sus vor fi de asemenea schimbate, înnoite: deoarece satan va fi închis în adânc pentru o mie de ani, el nu va mai putea să exercite din cer influența sa rea, așa cum face astăzi. Urmare acestui fapt această ordine nouă de pe pământ nu va mai putea fi stricată ca odinioară prin puterea răului. Va avea loc o schimbare deplină: în loc ca satan să acționeze din cer pe pământ, Dumnezeu va revărsa de acolo binecuvântarea Sa peste pământ, prin cetatea sfântă (Biserica) (vezi de exemplu Apocalipsa 21.24; 22.2).

¹⁵ Atunci trebuie de exemplu – așa cum face R. Senk în *Das Israel Gottes*, Hamburg (Reformatorischer Verlag Beese) 2006, pag. 37 – „să devalorizezi” moartea păcătosului din Isaia 65.20, prin aceea că versetul este făcut o metaforă, fără însă să explici pentru ce el trebuie să fie o metaforă. Păcatul și moartea sunt însă realități, care nu se potrivesc ca metafore.

Aceasta este o privire în viitor minunată spre starea veșnică, când nu va mai fi nici moarte, nici întristare, nici strigăt sau durere (Apocalipsa 21.4) și Dumnezeu va fi „totul în toți” (1 Corinteni 15.28). Între starea veșnică, așa cum este ea descrisă în Noul Testament, și Împărăția păcii, descrisă în Isaia 65, sunt diferențe mari:

- În Împărăția păcii va exista păcat, acolo va *domni* dreptatea: „Iată, un împărat va *împărăți* cu dreptate” (Isaia 32.1; compară cu Isaia 65.20), și: „Voi pune peste tine ca administratori pacea și ca domnitori, dreptatea” (Isaia 60.17). În starea veșnică dimpotrivă nu va mai fi păcat, acolo va *locui* dreptatea: „Dar noi, potrivit promisiunii Sale, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care *locuiește* dreptatea” (2 Petru 3.13).
- În Împărăția păcii va fi încă moarte, chiar dacă ea va fi o excepție (Isaia 65.20; Psalm 101.8), însă în starea veșnică „moartea nu va mai fi” (Apocalipsa 21.4).
- În Împărăția păcii va exista încă poporul pământesc al lui Dumnezeu cu capitala sa pământescă Ierusalim. În ceea ce privește starea veșnică, nu se va mai face diferențiere între un popor pământesc și națiuni.¹⁶ Acolo găsim numai oameni, și o poziție privilegiată are numai Biserica (Adunarea), noul Ierusalim, ai cărei membrii au fost aleși deja „*înainte* de întemeierea lumii” (Efeseni 1.4), deci în veșnicie înainte de începerea timpului; prin aceasta într-un anumit sens ei nu sunt din timp. În contrast cu aceștia stau aleșii de pe pământ, care au fost aleși „*de la* întemeierea lumii” (Apocalipsa 13.8; 17.8; compară cu Matei 25.34) și care în starea veșnică probabil nu vor mai avea o poziție deosebită.

Profetul Isaia este călăuzit prin Duhul să prezinte *primele semne ale acestei binecuvântări*, când zorii dimineții acestei creații noi se ridică peste pământ. Însă Vechiul Testament nu relatează nimic despre timpul de după Împărăția păcii, și tot așa de puțin că durata Împărăției este limitată la o mie de ani; aceasta ne învață abia Noul Testament. Aceasta este justificată prin aceea că Vechiul Testament este în primul rând revelarea căilor lui Dumnezeu cu poporul Israel, revelarea planului Său cu privire la acest popor. Deoarece Hristos este prezentat înainte de toate în legătură cu Israel, Vechiul Testament în profețiile lui nu depășește cadrul Împărăției păcii, deoarece sfârșitul ei este totodată sfârșitul lui Israel ca popor. Deci nu merge mai departe de „ziua a șaptea”, ziua de sabbat, ziua de odihnă a lui Dumnezeu, care este o imagine a Împărăției de o mie de ani.¹⁷

Abia Noul Testament ne explică ce se înțelege prin „ziua a opta”. Ea este totodată „ziua întâi”, care urmează după încheierea unei perioade de „șapte” zile. Ea este imaginea unui început nou, care între altele are următoarele însușiri: învierea lui Hristos, arătarea pentru uceniciei Săi, revărsarea Duhului Sfânt, ziua în care în Troa a fost vestită frângerea pâinii și în care credincioșii din Corint trebuiau să pună deoparte darurile lor.¹⁸ Starea veșnică este ziua care urmează când s-a încheiat perioada planului lui Dumnezeu cu privire la pământ. Când Noul Testament vorbește despre pământul nou și cerul nou, el pune accentul pe această a opta

¹⁶ Împărțirea lumii în popoare este urmarea păcatului; această împărțire nu va mai fi în starea veșnică (Geneza 10.32; 11.1-9; Deuteronom 32.8).

¹⁷ Vezi de exemplu sărbătoarea a șapte de șapte zile, și anume sărbătoarea corturilor, care este un model al Împărăției de o mie de ani (Levitic 23; Zaharia 14); ziua a opta a sărbătorii corturilor este imaginea unui început nou (Levitic 23.36; compară cu Ioan 7.37).

¹⁸ Ioan 20.19,26; Levitic 23.16 în legătură cu Faptele Apostolilor 2.1; 20.7; 1 Corinteni 16.2.

zi, care este introdusă prin sfârșitul „zilei Domnului”: Atunci pământul cel vechi va fi desființat și va apare un pământ cu totul nou (de exemplu 2 Petru 3.12,13).

22.19 Când a fost scrisă cartea Apocalipsa?

Întrebare: Ce spuneți dumneavoastră despre interpretarea unora, că Apocalipsa lui Ioan s-a împlinit deja odată cu distrugerea Ierusalimului în anul 70 după Hristos?

Răspuns: Pentru răspunsul la întrebare nu ne putem referi la fapte clare și incontestabile, ci mai mult pe indicii, care însă luate împreună vorbesc un limbaj clar. Multe indicii pot de asemenea la urmă să dea o dovadă. S-ar putea găsi multe legături între Apocalipsa și timpul lui Nero (ceea ce ar vorbi pentru o datare timpurie înainte de anul 70). Dar aceste legături pot fi văzute la fel de bine și în timpul domniei lui Domițian, care a domnit între 81 și 96 după Hristos. Deci argumentul acesta nu ne ajută mai departe.

Dacă Apocalipsa s-ar fi împlinit deja în distrugerea Ierusalimului în anul 70 după Hristos, ar trebui să ne întrebăm, de ce părinții bisericii din timpurile de început ale creștinismului au considerat de la început anul nouăzeci ca dată de scriere a Apocalipsei. Ei înșiși s-ar fi înșelat și ar fi înșelat și pe alții, dacă cu bună cunoștință ne-ar fi tăinuit că aceste evenimente demult aparțineau trecutului. În orice caz pare că ei nu au crezut că Apocalipsa era o profeție deja împlinită, căci părinții bisericii din timpurile de început erau premilenianiști¹⁹ și nu preteriști²⁰ (vezi § 22.30).²¹ Ireneus era un elev al lui Polycarp, pe care apostolul Ioan l-a cunoscut personal. El relatează despre timpul redactării Apocalipsei: „Aceasta a avut nu demult loc, ci tocmai de curând abia la sfârșitul domniei lui Domițian”.²² Și Eusebiu²³ relatează, că Ioan s-ar fi reîntors de pe insula Patmos după moartea lui Domițian (96 după Hristos). Cei mai mulți comentatori biblici moderni s-au alăturat acestei variante, de asemenea traducerea unitară catolică de exemplu vede data redactării la sfârșitul timpului de domnie al lui Domițian (81-96).

În mod interesant – desigur aceasta nu este suficient ca argument plauzibil – criticii Bibliei au vrut să dateze cărțile Bibliei totdeauna mai târziu decât tradiția și moștenirea, numai Apocalipsa vor unii s-o dateze mai devreme. Se pare că aceia, care preferă datarea timpurie, vor cu plăcere să justifice un anumit fel de interpretare a ei. Interpretarea Apocalipsei făcută de noi rămâne intactă chiar și față de o datare înainte de anul 70 după Hristos. O datare mai târzie ar conduce concepția preteristă ad absurdum (vezi § 22.30).

¹⁹ Premilenianiști cred în revenirea lui Hristos înainte de Împărăția păcii de o mie de ani (vezi și § 17.14.1).

²⁰ Din latină *praeter* = pe lângă, trecut. După părerea preteriștilor profețiile referitoare la timpul din urmă s-au împlinit deja și Împărăția lui Dumnezeu a început deja.

²¹ După cum se știe aceasta nu oferă un argument pentru data redactării după anul 70.

²² Adv. Haer. V.30.3, vezi http://www.bibel-info.net/Themen/entruendung/fruehchristliche_zeugnisse.htm [21.4.2009].

²³ Ca. 260-340 după Hristos; Hist. Eccl. III. 18.3

22.20 Cuvântul „curând” în Apocalipsa

Întrebare: În Apocalipsa se spune frecvent: „... ce trebuie să aibă loc în *curând*” (Apocalipsa 1.1: 22.6), sau și: „Eu vin *curând*” (Apocalipsa 3.11; 22.7,12,10). Nu se referă aceasta la faptul că Apocalipsa trebuie să fie deja demult istorie? Nu vorbește aceasta despre o redactare a Apocalipsei înainte de anul 70 după Hristos și pentru faptul că ea se referă la distrugerea Ierusalimului?

Răspuns: La prima vedere acesta pare să fie un argument bun pentru toți aceia care după părerea lor Apocalipsa se referă în primul rând la distrugerea Ierusalimului în anul 70 după Hristos. În § 22.19 arătăm, că o datare timpurie a Apocalipsei este foarte improbabilă. În afară de aceasta trebuie să ținem seama că acest mod de exprimare („Eu vin *curând*”, etc.) nu este străin Noului Testament. Atât în evangheliile cât și în epistole suntem mereu îndemnați să ne așteptăm în orice moment la revenirea Domnului și „mijlocul [nostru] să fie încins”, pentru ca noi să fim găsiți veghind (de exemplu Luca 12.35 și versetele următoare).

Noi nu avem voie să facem părerea noastră *omenească* etalon cu privire la ce trebuie să însemne cuvântul „curând” în *Cuvântul lui Dumnezeu*. Noi trebuie să cercetăm smeriți și modești limbajul Scripturii și să ne adaptăm limbajul nostru la cel al Scripturii, și nu invers. În limbajul general „curând” înseamnă „peste puțin timp, imediat, în viitorul apropiat”. Dacă se vrea văzut cuvântul „curând” împlinit în anul 70 după Hristos, ia naștere drept urmare o mare problemă. Căci atunci „curând” ar însemna „câțiva ani”. Dacă în anul 2009 cineva ar scrie: „Vă voi vizita în curând”, dar vizita ar avea loc abia în anul 2011, nimeni nu va spune că el a făcut „curând” vizita anunțată. În exemplul acesta observăm cât de greșit poate fi să vrem să punem limbajul nostru omenesc în Cuvântul lui Dumnezeu. Întrebarea decisivă nu este ce înțelegem noi prin „curând”, ci ce înțelege *Scriptura* prin aceasta.

Din întârzierea Domnului nu ar trebui să tragem concluzii false, ci mai degrabă să vedem în aceasta harul și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, pentru că El nu vrea „ca vreunii să piară” (2 Petru 3.9). Să ne gândim și la versetul anterior, „înaintea Domnului o zi este ca o mie de ani” (2 Petru 3.8; compară cu Psalm 90.4), și că *în ochii Domnului* totdeauna ar fi *curând*, dacă El ar reveni după două mii de ani. Nu vrem să suprasolicităm pe nedrept acest verset, dar este totuși foarte remarcabil că el este citat tocmai în context cu revenirea Domnului. Deci vom face bine să ne îndemnăm unii pe alții, că Domnul va veni *curând* (1 Tesaloniceni 4.18; 5.11), ca să ne ia la Sine, pentru ca noi, „fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El” (! Tesaloniceni 5.10). Atâta timp cât Domnul încă nu a venit, avem ocazia să ieșim și să oferim oamenilor „apa vieții” (Apocalipsa 22.17).

Epistolele apostolilor au trezit deja la primii creștini așteptarea venirii în curând a Domnului. Ei trebuiau să aștepte Luceafărul de dimineață, înainte să vină dimineața arătării Domnului în putere și glorie (vezi 2 Petru 1.19):

- Pavel spune: „Noaptea este mult înaintată și ziua este *aproape*” (Romani 13.12).
- Iacov spune: „Venirea Domnului *se apropie*” (Iacov 5.8).
- Petru spune: „Sfârșitul tuturor lucrurilor *s-a apropiat*” (1 Petru 4.7).
- Ioan spune: „Este *ceasul din urmă*”, și: „Timpul este *aproape*” (1 Ioan 2.18; Apocalipsa 1.3).
- Hristos Însuși spune: „Da, Eu vin *curând*” (Apocalipsa 22.20a).
- Cuvântul lui Dumnezeu se termină în penultima frază cu răspunsul credincioșilor: „Amin! Vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22.20b).

Cele zece fecioare au ieșit să întâmpine pe Mire, înainte să adoarmă (Matei 25.1). Dar cine sunt aceia care spun, Domnul nu vine *curând*? Sunt robul rău în Matei 24.48 și batjocoritorii în 2 Petru 3.3,4.

22.21 Pe cine reprezintă cele douăsprezece seminții din Apocalipsa 7.1-8?

1 Și, după aceasta, am văzut patru îngeri stând la cele patru colțuri ale pământului, ținând cele patru vânturi ale pământului, ca nici un vânt să nu sufle pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac. 2 Și am văzut un alt înger, urcând de la răsăritul soarelui, având pecetea Dumnezeului celui viu; și a strigat cu glas tare celor patru îngeri, cărora li se dăduse să vatăme pământul și marea, 3 spunând: „Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până îi vom pecetlui pe robii Dumnezeului nostru pe frunțile lor“. 4 Și am auzit numărul celor pecetluiți: o sută patruzeci și patru de mii, pecetluiți din fiecare seminție a fiilor lui Israel: 5 din seminția lui Iuda, douăsprezece mii pecetluiți; din seminția lui Ruben, douăsprezece mii; din seminția lui Gad, douăsprezece mii; 6 din seminția lui Așer, douăsprezece mii; din seminția lui Neftali, douăsprezece mii; din seminția lui Manase, douăsprezece mii; 7 din seminția lui Simeon, douăsprezece mii; din seminția lui Levi, douăsprezece mii; din seminția lui Isahar, douăsprezece mii; 8 din seminția lui Zabulon, douăsprezece mii; din seminția lui Iosif, douăsprezece mii; din seminția lui Benjamin, douăsprezece mii pecetluiți. (Apocalipsa 7.1-8).

Întrebare: Cum interpretați dumnezevoastră Apocalipsa 7, unde este vorba despre cele douăsprezece seminții ale lui Israel? Aici lipsesc seminția lui Dan și a lui Efraim, dar pentru aceasta sunt amintiți Iosif și Manase. Nu arată aceasta că aceste douăsprezece seminții trebuie aplicate simbolic la Biserică?

Răspuns: Enumerarea celor douăsprezece seminții dă naștere după cum se știe la unele întrebări; însă greutățile nu sunt de netrecut. Să deduci din eventualele greutăți din acest pasaj că cele douăsprezece seminții s-ar referi simbolic la Biserică, corespunde mai degrabă unei gândiri orientată spre propriile dorințe. Tocmai locul acesta din Apocalipsa 7 este una din dovezile cele mai clare că Israel mai are o speranță și că Biserica (Adunarea) nu a luat locul Israelului pământesc.

Nu este întotdeauna foarte clar, care sunt elementele, care trebuie înțelese în adevăratul sens al cuvântului sau simbolic. Este însă deplin posibil, ca de exemplu numărul 144000 să poată fi înțeles în sens simbolic. Să consideri cele douăsprezece seminții cu referire la Apocalipsa 21.12-24 ca modele pentru cei doisprezece apostoli este o simplă părere. Căci în fond tocmai în acest loc din Biblie cele douăsprezece seminții sunt clar diferențiate de cei doisprezece apostoli. În afară de aceasta în Apocalipsa 7 în continuarea descrierii celor douăsprezece seminții se vorbește imediat de o mulțime de popor dintre națiuni. Deci cele douăsprezece seminții sunt o altă grupă decât mulțimea dintre națiuni.

De ce apare așa de ciudată (la prima vedere) alcătuirea celor douăsprezece seminții? Cele douăsprezece seminții reprezintă întreg poporul Israel. Faptul că seminția lui Dan a fost lăsată la o parte și Efraim nu este amintit deosebit, nu înseamnă că din aceste seminții nu vor veni mântuiți. Conform cu Ezechiel 48.1,5 aceste două seminții vor primi de asemenea o parte în țară ca și celelalte seminții. De aceea trebuie să existe mântuiți și din seminția lui Dan și a lui Efraim, căci numai israeliți mântuiți intră în țară. Cu siguranță Efraim este reprezentat aici în Apocalipsa 7 prin numele lui Iosif, căci altfel menționarea lui alături de Manase ar fi de prisos. Faptul că Dan nu este amintit aici, ar putea să aibă un înțeles moral. Imediat după luarea în posesiune a țării, tocmai această seminție a fost prima care a introdus idolatria

(Judecători 18). Și în viitor pare să vină încă ceva deosebit de rău: binecuvântarea lui Iacov din Geneza 49 include o perspectivă profetică la viitorul lui Israel. Cuvintele lui Iacov referitoare la Dan arată cu ce element trist va fi legat acest nume în viitor. Pe baza acestui fapt unii comentatori au exprimat presupunerea, că seminția lui Dan este lăsată aici la o parte, deoarece antihrist va veni din Dan.

Deoarece în Scriptură sunt diferite enumerări ale semințiilor lui Israel, care nu coincid pe deplin, nu trebuie să mire enumerarea din cartea Apocalipsa. Important este că Noul Testament niciunde nu prezintă Biserica (Adunarea) ca „adevăratul Israel” sau ca „Israelul veșnic”. Nici Galateni 6.16 nu vorbește despre Biserică ca fiind „Israelul lui Dumnezeu”. În privința aceasta ne ocupăm detaliat într-alt loc cu această întrebare (vezi § 22.12).

22.22 Ce înseamnă „veșnic” cu privire la Israel?

Întrebare: Nu arată folosirea noțiunii „veșnic” în Vechiul Testament, că referitor la aceste făgăduințe nicidecum nu poate fi vorba de Israelul pământesc, ci că Dumnezeu mai degrabă S-a gândit aici la Israelul spiritual, Biserica? Găsim expresia „veșnic” de exemplu în context cu făgăduințele date lui Avraam referitoare la Israel (de exemplu Geneza 13.15; 17.7,8,13,19) sau cu bucuria lui Israel (Isaia 65.18).

Răspuns: Așa cum de exemplu arătăm în § 22.25, Biserica nu este nici „Israelul spiritual” și ea nici nu există începând cu Adam, chiar dacă istoria lui Israel are pe deplin însemnătate spirituală pentru Biserică (1 Corinteni 10.6; Romani 15.4). În Vechiul Testament se folosește foarte des cuvântul „veșnic” în legătură cu Israel. Însă aceasta nu confirmă gândul că Dumnezeu deja la făgăduințele Sale din Vechiul Testament nu S-a gândit la poporul Israel, ci la Biserică ca „Israelul spiritual”, care ar „prelua” făgăduințele „veșnice” ale Israelului național.

Cuvântul „veșnic” are un înțeles mai larg decât probabil ar părea la prima vedere. El este folosit nu numai să descrie că ceva este valabil și în „timpul” cerului nou și al pământului nou, deci în veșnicie; el este folosit și ca să exprime durata unei chestiuni, care continuă să existe permanent, fără să fie întreruptă, *chiar dacă chestiunea potrivit naturii ei proprii nu poate continua*. Acesta este cazul în mod deosebit în Vechiul Testament, când este vorba, ca în locurile citate mai înainte, de făgăduințe pentru pământ.²⁴ Aceste făgăduințe pentru „veșnic” nu mai au nici o funcție în momentul în care pământul, la care ele se referă, nu mai există.

În alte locuri din Biblie devine și mai clar, că noțiunea „veșnic” trebuie înțeleasă din contextul în care se află. Când un sclav în anumite împrejurări era obligat să slujească „veșnic” (Exod 21.6), evident slujba acestui sclav înceta odată cu moartea sa. La fel de puțin se va aștepta cineva pe pământul nou să-și amintească de grămada de dărâmături a cetății Ai (Iosua 8.28). Și astăzi nimeni nu va mai căuta în Israel grămezile de moloz ale cetăților arse (Deuteronom 13.17). Conform cu Deuteronom 23.3 „amonitul și moabitul să nu intre în adunarea Domnului ... pe vecie”. Nimeni pe baza acestui loc nu va ajunge să gândească că această poruncă ar fi valabilă și în Adunarea Domnului din zilele noastre.

Aceste exemple ar trebui să fie de ajuns să arate cât de eronat este, ca în locurile citate mai înainte cu privire la noțiunea „veșnic” să gândești la făgăduințe care se extind până în veșnicia cerului nou și a pământului nou. Acest înțeles în sensul de „infinite”, „fără sfârșit”, „fără

²⁴ În același fel aceasta este valabil de exemplu și pentru 2 Samuel 7.16; 23.5; Psalm 89.3,4,28; Isaia 34.17; 60.19-21.

încetare” depășește mult aspectul limitat în timp al făgăduințelor pământești și al poporului pământesc.

„Împărăția eternă” în 2 Petru 1.11 este altceva în contrast cu acestea. Ea este o Împărăție eternă în adevăratul sens al cuvântului, care nu are sfârșit și în veșnicie nu va înceta să existe, căci ea nu este o Împărăție pământească, ci este Împărăția cerească, care nu este afectată de desființarea elementelor.²⁵

22.23 Ce ar fi fost, dacă Israel ar fi primit pe Mesia al lor?

Întrebare: Ce s-ar fi întâmplat, dacă Israel ar fi acceptat pe Mesia al lor? N-ar mai fi trebuit atunci Hristos să moară pentru păcatele oamenilor? Ce s-ar fi întâmplat cu planul „Biserică/Adunare”, dacă Israel ar fi acceptat pe Mesia al Său după învierea Sa? Ar mai fi existat oare Biserica?

Răspuns: Astfel de întrebări „Ce ar fi dacă?” sunt întotdeauna speculative și nu duc mai departe. În profeții s-a vorbit clar despre respingerea lui Mesia (vezi de exemplu în Daniel 9, Isaia capitolele 49-53; Zaharia 13). Fără vărsarea sângelui „Mielului fără cusur și fără pată” (1 Petru 1.19) nu ar fi putut exista nici o iertare. Toate râurile de sânge din vechiul legământ nu ar fi putut îndepărta veșnic nici măcar un singur păcat. Dispensaționalistilor li se reproșează uneori, crucea nu ar fi fost necesară, dacă Israel ar fi primit pe Mesia al lor²⁶; chiar „ar fi început imediat Împărăția de o mie de ani, în timp ce Israel ca misionar al popoarelor ar fi condus națiunile la Dumnezeu.”²⁷ Aceasta nu este adevărat, căci omul în carne nu este gata să se pocăiască. De aceea era evident că poporul nu va primi cu pocăință pe Mesia. (Cu privire la gândul că această ofertă din partea lui Dumnezeu ar fi fost „necinstită”, dacă de la început era imposibil să fie acceptată, vezi § 22.8).

Dar ce ar fi fost, dacă Israel *după moartea și învierea* Domnului Isus ar fi acceptat pe Mesia al lor? Toate făgăduințele și profețiile neîmplinite ale Vechiului Testament s-ar fi putut împlini imediat. Ce ar fi fost în acest caz cu Biserica lui Dumnezeu – trupul lui Hristos – și cu taina care era ascunsă de veacuri? Ce s-ar fi întâmplat cu credincioșii care au fost totuși aleși *înainte* de întemeierea lumii (Efeseni 1.4)?

Știm că Dumnezeu nostru și atunci Și-ar fi împlinit planul Său cu Biserica, dacă Israel ar fi primit pe Mesia al lor. *Cum* ar fi făcut El aceasta, El nu ne-a făcut cunoscut. Dacă studiem căile lui Dumnezeu cu oamenii, este o minune, că această taină are un loc în istoria mondială, fără să se ciocnească cu scrierile Vechiului Testament și fără ca profețiile să trebuiască să fie spiritualizate. Următoarele locuri din Vechiul Testament oferă spațiu pentru Biserica: Isaia 61.1,2 în legătură cu Luca 4.16-21; Psalmul 110.1; Daniel 7.9; 8.23; 9.24-27; 11.35-45; Osea 3.4,5; 5.15; Amos 9.9-11 în legătură cu Faptele Apostolilor 15.13-18; Zaharia 11.12-17.

Nici un alt moment nu era mai potrivit pentru revelarea tainei și intercalarea Bisericii (Adunării) (Efeseni 3.5 și versetele următoare) ca momentul între lepădarea lui Mesia și instaurarea Împărăției Sale în putere și glorie. Este de neimaginat că vreun om ar fi putut

²⁵ În același fel aceasta este valabil și pentru viața veșnică, chinul veșnic și pierzarea veșnică.

²⁶ Compară R. Hardmeier, *Zukunft. Hoffnung. Bibel.*, Oerlinghausen (Betanien-Verlag) 2007, pag. 156; A. Pieters, J. H. Gerstner, ... *recht (zer)teilen das Wort der Wahrheit*, Hamburg (Reformatorischer Verlag Beese) 1994, pag. 44/53.

²⁷ R. Hardmeier, *Zukunft. Hoffnung. Bibel.*, Oerlinghausen (Betanien-Verlag) 2007, pag. 156, (tradus).

vreodată gândi un plan așa de genial. Multe lucruri din natură arată spre un Creator genial. Chiar dacă omul este capabil cu inteligența lui să pătrundă și să explice multe lucruri din univers, totuși niciodată el nu și le-ar fi putut gândi așa. Să ne gândim numai la curcubeu. I-ar fi venit omului vreodată gândul să așeze curcubeul pe cer? Noi putem astăzi studia Biblia și constata că momentul, pe care Dumnezeu l-a ales, se potrivește în chip desăvârșit cu toate celelalte locuri, pe care le găsim în Vechiul Testament. Însă noi oamenii niciodată nu ne-am fi gândit la așa ceva. Aceasta ar trebui să ne uimească și să ne conducă la adorare!

Încă un alt gând: Dumnezeu a lăsat profețiile să fie formulate așa fel, că a rămas deplină libertate de acțiune pentru credințioșii lui Israel, dacă Israel ar fi vrut cu adevărat să fie credincios. Credințioșii lui Israel nu ar fi încrucișat profețiile. La venirea lui Mesia exista pentru Israel o ofertă reală și profețită în scrierile profetice referitoare la Împărăția lui Dumnezeu (vezi în privința aceasta răspunsul la întrebări în § 22.8). Dacă Israel ar fi acceptat această ofertă, atunci toate făgăduințele s-ar fi împlinit și ar fi început domnia glorioasă a lui Hristos. Să spui *cum s-ar fi realizat* aceasta, este, așa cum am spus, în afara aptitudinilor noastre, cu toate că s-ar putea imagina scenariul următor:

O parte din Israel – suficient de mare, ca să-i ofere un caracter reprezentativ – ar fi primit pe Mesia, atunci când El S-a arătat. Fariseii, saducheii și irodianii în baza înclinațiilor lor personale ar fi colaborat cu romanii și ar fi omorât pe Mesia. Profețiile referitoare la moartea Sa s-ar fi împlinit astfel. În loc ca Împărăția lui Dumnezeu să fie amânată pentru un moment mai târziu, învierii i-ar fi putut urma o perioadă de judecată de șapte ani. Evenimentele celei de-a 70-a săptămână-an ar fi putut să înceapă imediat și s-ar fi desfășurat cu viteză mare. Adepții lui Hristos, care din cauza intervenției lor pentru lucrarea Sa și-ar fi atras asupra lor în acești ani mânia prigoanei, ar fi eliberați de dușmanii lor după 7 ani. Toate profețiile s-ar fi putut împlini în adevăratul sens al cuvântului, fără ca între a 69-a și a 70-a săptămână-an să rămână mult spațiu pentru intercalarea Bisericii. Întâlnirea împrejurărilor, așa cum ele erau profețite pentru viitor, era asigurată: și anume, cu dușmani din poporul propriu, căpeteniile religioase iudaice (ca mai târziu antihrist) și dușmanii din afară, romanii (așa cum va fi mai târziu domnitorul mondial roman). După acești șapte ani ar fi putut începe imediat Împărăția de o mie de ani.

22.24 Revenire la cele vechi?

Întrebare: Dumneavoastră spuneți, că Israel are o speranță și ritualurile vechi-testamentale se vor introduce din nou în Împărăția de o mie de ani. Nu este aceasta o întoarcere la cele vechi? Nu se clădește pe ceea ce tocmai a fost dărâmat? Nu se reintroduc din nou diferențe, care au fost anulate prin Hristos?

Răspuns: În cazul acestei întrebări trebuie să se diferențieze clar caracterul fiecărei epoci. Desigur nici un creștin credincios nu-și poate imagina pentru epoca actuală a Bisericii că de exemplu acțiunile de jertfire ale Vechiului Testament vor fi iarăși introduse, deoarece Hristos, Mielul nostru de jertfă, a fost jertfit „o dată pentru totdeauna” (Evrei 10.10). Însă aceasta nu exclude, că într-o epocă viitoare sau economie, aici pe pământ nu va fi cunoscut iarăși din nou serviciul ritual al jertfelor. În Împărăția de o mie de ani acest serviciu divin va fi întotdeauna legat cu o adevărată atitudine a inimii și cu cunoașterea Domnului (Evrei 8.10,11). Aceasta este una din marile diferențe față de serviciul divin sub vechiul legământ, la care au luat parte mulți israeliți credincioși. În Împărăția păcii însă de exemplu nu va fi reintrodusă slujba preotească aaronită.

Între ritualurile serviciilor divine din vechiul legământ și cele din noul legământ vor fi desigur diferențe (vezi în mod deosebit Ezechiel 40 și următoarele). Căci vechiul legământ nu va fi reluat din nou, ci va fi instaurat un legământ *nou*, care va fi caracterizat de însușiri *noi*. De exemplu, acțiunile de jertfire nu vor mai arăta *înainte* spre jertfa lui Hristos, ca în Vechiul Testament, *fără cunoaștere din partea celui care aduce jertfa*, ci ele vor arăta *înapoi*, *cu deplină cunoaștere din partea celui care aduce jertfa*, spre jertfa lui Isus Hristos adusă o dată pentru totdeauna. În Ezechiel²⁸ se spune într-adevăr că jertfele vor face ispășire pentru păcate – cu toate că ispășirea a fost făcută deja în chip desăvârșit prin jertfa lui Hristos -, dar trebuie să se țină seama că și pentru jertfele din vechiul legământ era valabil: „Pentru că este imposibil ca sângele de tauri și de țapi să înlăture păcatele” (Evrei 10.4). Ele arătau numai în spre Acela care cândva va face în chip desăvârșit ispășire pentru păcatele israeliților. În mod asemănător ispășirea, despre care se vorbește în Împărăția păcii, va fi o ispășire care va aminti de ispășirea făcută de Hristos. (Vezi detaliat răspunsul la întrebări al diferitelor locuri din Scriptură din epistola către Evrei sub § 22.15).

R. Hardmeier spune:

Conform înțelegerii dispensaționaliste a istoriei mântuirii, în Împărăția de o mie de ani va fi reluat într-un anumit sens timpul Legii. Această așteptare este în conflict cu așteptarea viitoare nou-testamentală. În mod deosebit epistola către Evrei învață că prin Hristos întreg ceremonialul serviciului divin al vechiului legământ aparține trecutului (Evrei 10.9). Cu Hristos Legea cu toată ordinea de viață care îi aparține a ajuns la țel și s-a sfârșit (Romani 10.4). Vechiul legământ era slab și nefolositor și a fost irevocabil anulat (Evrei 7.18-19). Cum să Se întoarcă Dumnezeu în Împărăția de o mie de ani înapoi la ceva care s-a împlinit, este vechi și nefolositor?²⁹

Ceea ce pentru R. Hardmeier este o problemă de nerezolvat, pentru dispensaționaliști nu este nici o problemă. Căci nici ei nu cred că Dumnezeu în Împărăția de o mie de ani Se va întoarce înapoi la ceva vechi sau va relua timpul Legii. Legământul „fă aceasta și vei trăi” (vezi Levitic 18.5) și-a găsit sfârșitul la cruce, așa cum Hardmeier corect scrie, „irevocabil anulat”. Legea acestui legământ era scrisă pe *piatră*, însă numai pentru că Legea va fi scrisă pe *inima* iudeilor credincioși din timpul Împărăției păcii (Evrei 8.10), ei vor fi capabili să împlinească Legea. În Împărăția de o mie de ani nu este vorba de o întoarcere la ceva vechi sau să se reinstaureze „ce este întâi” (Evrei 10.9), ci este vorba de un legământ *nou*. Acest legământ nou își are baza într-o jertfă nouă, un Preot nou, un Loc Preasfânt nou. Însă aceasta nu are nimic a face cu faptul că serviciul divin ritual pentru timpul acesta ar fi și principial anulat, numai că el are o altă funcție. În Împărăția păcii israeliții vor înțelege în sfârșit înțelesul profund al jertfelor și sărbătorilor, pe care Dumnezeu l-a atribuit deja jertfelor și sărbătorilor în Vechiul Testament. Însă pe baza faptului că până atunci au avut loc deja unele lucruri, vor fi multe schimbări în serviciul jertfelor și al sărbătorilor. Așa de exemplu în Împărăția de o mie de ani nu va mai fi o sărbătoare a Rusaliilor (Ezechiel 45), căci această sărbătoare, conform înțelesului ei, aparținea Bisericii (Adunării) și nu Israelului propriu-zis.³⁰ De asemenea și marea zi a ispășirii își va avea împlinirea deplină odată cu împlinirea din Zaharia 12.10-13.4 înainte de începutul Împărăției, și nu va fi repetată.

Biserica (Adunarea) poate deja astăzi avea parte în sens spiritual de „al doilea” (Evrei 10.9) și se poate bucura de binecuvântările noului legământ cu noul Preot și Locul Preasfânt nou; în contrast cu aceasta, Israel așteaptă împlinirea în adevăratul sens al cuvântului a noului

²⁸ De exemplu în Ezechiel 45.20.

²⁹ R. Hardmeier, *Zukunft. Hoffnung. Bibel.*, Oerlinghausen (Betanien-Verlag) 2007, pag. 453 (tradus).

³⁰ Revărsarea Duhului, care este descrisă în Ioel, nu are nimic a face cu sărbătoarea Rusaliilor din Levitic 23.

legământ în Împărăția de o mie de ani. Scriitorul epistolei către Evrei exprimă acest gând, prin aceea că el vorbește despre „lumea locuită care va veni” (Evrei 2.5), „veacul viitor” (Evrei 6.5), „bunurile viitoare” (Evrei 9.11; 10.1), „cele viitoare” (Evrei 11.20) și despre „cetatea viitoare” (Evrei 13.14). (Cu privire la acest complex de teme vezi și § 22.15).